

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.448 van 16 december 2003
in de zaak A. 58.603/XII-582.**

In zake : Joannes SOONS,
 wonende te Mortsel,
 Mechelsesteenweg 111, bus 14

tegen :

 de PROVINCIE ANTWERPEN.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Joannes Soons op 23 juni 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 maart 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij hij bij tuchtmaatregel wordt teruggezet in graad tot het ambt van keurstielman met ingang van 1 april 1994;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur B. Thys;

Gelet op de beschikking van 6 november 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 25 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 mei 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. Martens, die verschijnt voor verzoeker;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. Thys;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker, toentertijd als techniek thermische centrale verbonden aan het Provinciaal Hoger Instituut Piva te Antwerpen, met brieven van 18 mei 1993 en 9 januari 1994 om zijn overplaatsing verzoekt naar een andere functie of dienst; dat hij met een brief van 26 januari 1994 vraagt om te worden overgeplaatst met verandering van graad naar keurstielman-toezichter;

Overwegende dat op 17, respectievelijk 18 januari 1994 tegen verzoeker verslagen worden opgesteld door R. Moortgat en F. Van Wonterghem, met betrekking tot feiten in de “Week van 03 tot en met 09 januari 1994”; dat de directeur van het instituut de verslagen, die volgens hem laten vermoeden dat verzoeker “zich schuldig heeft gemaakt aan het ontvreemden van materialen ten nadele van de school”, aan het provinciebestuur van Antwerpen toestuurde; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen op 10 februari 1994 beslist tegen verzoeker een tuchtprocedure in te stellen, waarin hij zich “inzonderheid” ervoor dient te verantwoorden dat hij tijdens de week van 3 tot en met 9 januari 1994 tijdens zijn diensttijd werkzaamheden heeft uitgevoerd voor privé-doeleinden, met als bezwarend element dat hij daarvoor goederen heeft gebruikt die de school toebehoren;

Overwegende dat verzoeker op 7 maart 1994 wordt gehoord door een bijzondere commissie in de schoot van de provinciale raadscommissie voor personeelszaken; dat zij de bestendige deputatie adviseert hem bij tuchtmaatregel terug te zetten in graad tot het ambt van keurstielman-toezichter; dat de bijzondere commissie ook suggereert verzoeker “bij dienstmaatregel en overeenkomstig zijn verzoek” over te plaatsen; dat op 31 maart 1994 de bestendige deputatie verzoeker op haar beurt hoort, en beslist hem bij tuchtmaatregel terug te zetten in graad tot het ambt van keurstielman met ingang van 1 april 1994; dat zij motiveert :

“Overwegende dat de bestendige deputatie meent dat de diefstal van het materiaal van de school niet sluitend bewezen werd;
Overwegende dat de bestendige deputatie anderzijds vaststelt dat de heer Soons niet ontkent dat hij op het werk werkzaamheden voor privé-doeleinden uitvoerde zonder toestemming van zijn dienstchef;

Overwegende dat de bestendige deputatie bovendien opmerkt dat de heer Soons bij deputatiebesluit van 25 november 1993 bij tuchtmaatregel een blaam werd opgelegd; dat deze tuchtmaatregel nog niet geroyeerd is;
Overwegende dat de bestendige deputatie van mening is dat een ernstige tuchtmaatregel gerechtvaardigd is;
Overwegende dat het college bij de keuze van de tuchtmaatregel rekening houdt met een overplaatsing van betrokkene bij dienstmaatregel naar de provinciale technische dienst, atelier (afzonderlijk besluit)”;

Overwegende dat de bestendige deputatie verzoeker bij besluit van 7 april 1994 overplaatst naar de provinciale technische dienst, cel atelier; dat verzoeker bij brief van 9 mei 1994, met een verwijzing naar zijn schrijven van 26 januari 1994 “waarin ik zelf vroeg om een verlaging van graad naar keurstielman-toezichter”, laat weten die aanvraag in te trekken “[g]ezien dit recentelijk gebeurd is via tuchtmaatregel”;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord verzoekers belang betwist omdat hij met brieven van 9 en 26 januari 1994 zelf op overplaatsing en verandering in graad heeft aangedrongen en op 9 mei 1994 liet weten dat hij zijn aanvraag tot verlaging in graad introk aangezien de verlaging recentelijk gebeurd is via tuchtmaatregel;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord meent wel degelijk van het vereiste belang te doen blijken gelet op de manier waarop de verlaging in graad tot stand gekomen is, namelijk door een als krenkend te beschouwen tuchtstraf;

Overwegende dat de zienswijze van verzoeker wordt bijgetreden; dat de exceptie verworpen wordt;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel aanvoert dat de opgelegde straf niet in een redelijke verhouding staat tot de ten laste gelegde feiten; dat hij toelicht dat de sanctie een zware tuchtstraf betreft die enkel voor zeer zwaarwichtige feiten kan worden toegepast en dat te dezen hij alleen een werkje van ongeveer twintig minuten “voor eigen gebruik” heeft uitgevoerd; dat verzoeker in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie beklemtoont dat in de oorspronkelijke tenlastelegging en het strafvoorstel ook rekening was gehouden met het feit dat hij goederen zou hebben ontvreemd die aan de school toebehoren en dat, nu die beschuldiging en aldus het zwaartepunt van de aantijgingen is weggefallen, het niet logisch is om de voorgestelde straf toch te behouden;

Overwegende dat verzoeker er in het middel blijkbaar van uitgaat dat de beschuldiging in verband met het gebruik van de arbeidstijd voor privé-doeleinden maar bijkomstig was ten opzichte van de tenlastelegging van diefstal; dat dit een misvatting is; dat het tegendeel het geval is; dat weliswaar de directeur van de school de verslagen van R. Moortgat en F. Van Wonterghem blijkbaar alleen als het relaas van een mogelijke ontvreemding van materialen las, maar niet zo de bestendige deputatie; dat zij er van meet af aan uit besloot dat verzoeker er zich “inzonderheid” voor diende te verantwoorden “dat hij tijdens de week van 3 tot en met 9 januari 1994 tijdens zijn diensttijd werkzaamheden heeft uitgevoerd voor privé-doeleinden”, met dien verstande dat “hierbij” als bezwarend element kon worden aangemerkt dat betrokkene goederen heeft aangewend die de school toebehoren; dat in dezelfde zin ook de oproeping van verzoeker om door de bijzondere commissie en de bestendige deputatie te worden gehoord, stelt :

“Concreet wordt U ten laste gelegd dat U tijdens de week van 3 tot en met 9 januari 1994 tijdens uw dienst, werkzaamheden heeft uitgevoerd voor privé-doeleinden. Daarvoor zou U goederen van de school hebben gebruikt”;

Overwegende dat de verwerende partij niet de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid is te buiten is gegaan door verzoekers werkzaamheden voor privé-doeleinden geenszins als een bagatel te hebben beschouwd; dat zij dan ook op goede grond kon menen “dat een ernstige tuchtmaatregel gerechtvaardigd is”, des te meer aangezien zij vaststelde dat verzoeker nog maar een paar maanden eerder bij tuchtmaatregel een blaam kreeg opgelegd;

Overwegende dat dan weer in verband met de taxatie van de strafmaat niet uit het oog verloren mag worden dat de verwerende partij uitdrukkelijk liet verstaan dat de opgelegde straf, de terugzetting in graad tot het ambt van keurstielman, specifiek werd gekozen in het licht van een overplaatsing van verzoeker naar de provinciale technische dienst, atelier; dat dit van aard is de zwaarte van de opgelegde straf te doen relativeren; dat immers verzoeker allang vragende partij was voor zo’n overplaatsing en, getuige zijn aanvraag van 26 januari 1994, precies met het oog hierop zelf reeds op een verandering van graad had aangedrongen; dat in dit opzicht ook veelbetekenend is zijn brief van 9 mei 1994 waarin hij laat weten zijn aanvraag tot verlaging naar de graad van keurstielman-toezichter in te trekken omdat zij intussen bij tuchtmaatregel is beslist;

Overwegende dat uit het voorgaande wordt besloten dat verzoeker ten onrechte doet gelden dat de opgelegde tuchtmaatregel niet in een redelijke verhouding tot de ten laste gelegde feiten staat; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat volgens een tweede middel de feitenvinding niet zorgvuldig en zeer laattijdig gebeurde; dat wordt uiteengezet dat de verslagen van R. Moortgat en F. Van Wonterghem een week na de feiten zijn opgesteld en dat het verslag van R. Moortgat duidelijk gebaseerd is op dat van F. Van Wonterghem, die verzoeker enkel van diefstal beschuldigt; dat in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie wordt betoogd dat de verslagen tendentiekus zijn en op elkaar afgestemd, dat zij voornamelijk het aspect diefstal belichten en dat duidelijk is gezocht naar een andere stok om mee te slaan, toen bleek dat verzoeker de beschuldiging van diefstal kon ontkrachten;

Overwegende dat de verslagen van R. Moortgat en F. Van Wonterghem dateren van 17, respectievelijk 18 januari 1994, hetzij van één week na de feiten die er in gerelateerd worden; dat verzoeker niet beweert, laat staan aantoonst dat dit tijdsverloop zijn belangen heeft geschaad; dat evenmin blijkt dat daarmee een precies voorschrift is geschonden of dat het om een onredelijk lange termijn gaat; dat verzoeker voorts niet uitlegt wat hij als tendentiekus in de verslagen ervaart, en waarom; dat zulks evenmin spontaan duidelijk is; dat er tussen de verslagen ook geen zodanige gelijkenis bestaat dat ze de verdenking van een geheime verstandhouding wettigt; dat het ten slotte, zoals hiervoor reeds overwogen met betrekking tot het eerste middel, onjuist is dat de verwerende partij pas belang heeft gehecht aan het gebruik van de diensttijd voor werkzaamheden voor privé-doeleinden toen bleek dat de beschuldiging van diefstal niet bewezen was; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat luidens een derde middel het beginsel “non bis in idem” is geschonden, doordat verzoeker tweemaal een sanctie kreeg opgelegd voor dezelfde feiten: “bij deze keuze van de tuchtmaatregel werd rekening gehouden met een overplaatsing van verzoeker bij dienstmaatregel naar de provinciale technische dienst, atelier”;

Overwegende dat in de memorie van antwoord gerepliceerd wordt dat de overplaatsing een ordemaatregel is die geen uitstaans heeft met de feiten die het voorwerp zijn geworden van het tuchtonderzoek en dat de overplaatsing is gebeurd na herhaalde aanvragen van verzoeker;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord in essentie alleen dupliceert dat de beslissing tot overplaatsing niet steunt op zijn aanvraag daartoe : “dienstnoodwendigheden worden ingeroepen als argument, van vrijwillige mobiliteit wordt niet gesproken”;

Overwegende dat de verwerende partij verzoeker op 31 maart 1994 “bij tuchtmaatregel” heeft teruggezet tot de graad van keurstielman en hem op 7 april 1994 “[w]egens dienstnoodwendigheden” heeft overgeplaatst naar de provinciale technische dienst, cel atelier; dat met de laatste beslissing de verwerende partij gevolg gegeven heeft aan de suggestie van de bijzondere commissie in de schoot van de provinciale raadscommissie voor personeelszaken om verzoeker “bij dienstmaatregel en overeenkomstig zijn verzoek, over te plaatsen”; dat de overplaatsing zich voordoet als een loutere ordemaatregel; dat verzoeker met geen enkel gegeven aannemelijk maakt dat het in wezen een verkapte en tweede tuchtstraf betreft voor de feiten waarvoor hij ook al op 31 maart 1994 werd gesanctioneerd; dat hij in de memorie van wederantwoord overigens zelf argumenteert dat de overplaatsing blijkbaar door dienstnoodwendigheden wordt verantwoord; dat niet blijkt dat verzoeker twee keer een tuchtstraf is opgelegd voor dezelfde feiten; dat het middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zestien december 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.